

РЕШЕНИЕ

№ 2241

гр. София, 25.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в открито заседание на 10.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **9987** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба на М. А. З. и П. К. З. от [населено място] против Заповед № ДК-19-С-256/19.10.2011 год., издадена от Началника на Сектор С. РДНСК- Югозападен район, с която се забранява ползването на неприет по установения ред строеж “Жилищна сграда”, находящ се в УПИ XII – 397, кв.8 по плана на [населено място], местност „Г. – А.”, район „В.”, Столична община.

Жалбоподателите сочат, че забраненият за експлоатация строеж е законен, поради което заповедта е лишена от материално основание. По тези и други изложени подробно изложени съображения молят съда да отмени оспорената заповед.

Ответникът- Началникът на Сектор С. РДНСК- Югозападен район не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

След преценка на събраните по делото доказателства съдът приема от фактическа страна следното:

Със заповед № РД – 13 – 447 от 01.11.2010г. Началникът на ДНСК е делегирал правомощия в частност по издаването на заповеди по чл. 222, ал.1, т. 6, т. 7, т. 12, т. 13 и чл. 178, ал. 5 от ЗУТ на началниците сектори към РДНСК. Със заповед № РД – 15 – 0200 от 03.10.2011г. на инж. В. М. е възложено да съвместява длъжността на Началник сектор С. при РДНСК – Югозападен район, считано от 03.10.2011г. до назначаването на титуляр, но за не повече от шест месеца.

Жалбоподателите са придобили чрез покупка през 1999г. дворно място, находящо се в [населено място],[жк], съставляващо УПИ XII – 397, кв.8 по регулационния план на местност „Г. А.”, заедно с подобренията в дворното място, представляващи основа с плоча за масивна сграда, видно от нотариален акт № 113, том VI, рег. № 3705, д. 1036 от 1999г. От събраните по делото гласни доказателства се установява, че след покупката на имота жалбоподателите са започнали да строят къща върху съществуващата в имота основа, която са завършили към 2000г. или две години след започването на строежа, т.е в периода 2000г. – 2001г. Съдът приема показанията на свидетелят за достоверни, тъй като са логични и последователни и не се опровергават от останалите доказателства по делото.

От представения по делото акт за узаконяване № 125 от 13.08.2001г. на Главния архитект на район „В.” Столична Община се установява, че построената сграда в имота на жалбоподателите е узаконена през 2001г.

На 27.09.2011г. служители от район „В.” са извършили проверка на сградата, построена в имота на жалбоподателите. Резултатите от проверката са отразени в констативен протокол ГА – 4260 от 27.09.2011г. Установили са, че сградата се ползва за живеене без същата да е въведена в експлоатация, което е квалифицирано като нарушение на чл. 178, ал.1 от ЗУТ. Конкретни характеристики на сградата не се сочат, затова съдът приема, че характеристиките на сградата са тези, описани в представения по делото акт за узаконяване – жилищна сграда със застроена площ 45 кв.м. и р. площ 100, 57 кв.м., т.е същата следва да се квалифицира като строеж пета категория, на основание чл. 137, ал.1, т. 5, б. „а” от ЗУТ.

Установените при проверката обстоятелства – че сградата се ползва без да е въведена в експлоатация по реда, предвиден в ЗУТ и съответната подзаконова нормативна уредба, не са спорни по делото. Екземпляр от акта е връчен на жалбоподателя П. З.. В

указания срок е подадено възражение от П. З..

На 19.10.2011г. е издадена оспорената заповед от Вр. ИД Началник сектор С. на РДНСК - ЮЗР. От фактическа страна е прието, че строежът представлява жилищна сграда в готов завършен вид, захранен с електроенергия и вода, който е собственост на М. А. З. и П. К. З., за който е издаден акт за узаконяване № 125 от 13.08.2001г. Прието е, че строежът не е въведен в експлоатация по надлежен ред. На това основание е издадена заповед за забрана на ползването на неприетия по установения ред строеж и е определен срок до 27.12.2011г., в който възложителят на строежа да вземе мерки по обезопасяването му за недопускане на аварии, щети и нещастни случаи, а отделно от това е наредено в срок до 30.12.2011г. Изпълнителният директор на [фирма] и Съизпълнителните директори на [фирма] да прекъснат захранването и преустановят доставянето на електроенергия и вода на строежа. Посоченото в заповедта правно основание за издаването и е чл. 178, ал. 5 от ЗУТ във връзка с чл. 222, ал.1, т. 6, т. 7 и т. 13 от ЗУТ.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Заповедта е издадена от компетентен орган – предвид разпоредбите на чл. 178, ал.5 и чл. 222, ал.1, т. 6 и т. 7 и т. 12 от ЗУТ и заповед № РД – 13 – 447 от 01.11.2010г. и заповед № РД – 15 – 0200 от 03.10.2011г., в предвидената от закона форма и при липса на съществени процесуални нарушения. Няма основание да се приеме, че заповедта не е съобразена с целта на закона.

Съдът намира, че оспорената заповед е съобразена с материалния закон, като основанията за това са следните:

Нормата на чл. 178, ал.1 от ЗУТ предвижда, че не се разрешава да се ползват строежи или части от тях, преди да са въведени в експлоатация. Както вече бе посочено, не се твърди от жалбоподателите, че строежът бил въведен в експлоатация след завършването му по реда на ЗУТ и Наредба № 2 от 31.07.2003г. за въвеждане в експлоатация на строежите в Р. Б. и минимални гаранционни срокове за изпълнени строителни и монтажни работи, съоръжения и строителни обекти, нито по реда на ЗТСУ (отм.), доколкото предхождащата ЗУТ уредба също е предвиждала забрана за обитаване и ползване на сгради, преди да са прегледани и приети по установения ред –

чл. 164 от ЗТСУ.

Обстоятелството, че строежът е узаконен, не означава, че е изпълнено изискването за въвеждането му в експлоатация. В § 16, ал.1 от ЗУТ е предвидено, че неподлежат на забрана за ползване строежи, които са изградени до 1987г. и които са търпими. Няма предвидено изключение от изискването за въвеждане в експлоатация на строежи, които са изградени след 1987г., какъвто безспорно е настоящият случай.

Обстоятелството, че сградата е единствено жилище за семейството не следва да се обсъжда и не се отразява на законосъобразността на заповедта, тъй като не е предвидено като отрицателна предпоставка за издаването на заповед за забрана за ползването.

По изложените съображения съдът счита, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Оспорената заповед е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 214, т. 3, предложение второ ЗУТ, а според чл. 215, ал. 7 ЗУТ решенията на първоинстанционния съд по жалби или протести срещу индивидуални административни актове по този закон са окончателни с изключение на решенията по жалби или протести срещу индивидуални административни актове за одобряване на подробни устройствени планове, на комплексни проекти за инвестиционна инициатива и на заповедите за премахване на незаконни строежи от първа до пета категория включително. Оспорената заповед не е сред изключенията по чл. 215, ал. 7 ЗУТ, поради което настоящото решение не подлежи на обжалване.

Водим от горното и на основание чл.172, ал. 2 от АПК и чл. 215, ал. 7 от ЗУТ, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. З. и П. К. З. от [населено място] против Заповед № ДК-19-С-256/19.10.2011 год., издадена от Началника на Сектор С. РДНСК- Югозападен район.

Решението не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

